

LA TUIES

Tenim el gust de presentar als nostres amables llegidors el nou model d'escalfa-panxes de l'amo. Amb motiu d'aquesta millora, sembla que l'amo pensa rebaixar el sou d'en Rufasta i que l'Argelaguer ha presentat la dimissió en termes molt tivants. En canvi, la Laura Brumet ha promès fer acte de presència totes les tardes a la redacció per escalfar-se una miqueta.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANA, PLUMANTE Y LUSTRADO DE AVESOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se puede

Las campañas de LA RETAGUARDIA

POR EL ABARATAMIENTO DE LAS SUBSISTENCIAS

Nosotros, que tenemos más lectores que "El Progreso" y pesamos en la opinión, vamos a emprender una campaña pro abaratamiento de las subsistencias, porque lo que pasa es más grande que Luengo de chaqué y que Febrer Seistapos haciendo discursos.

¿Dónde están aquellos tiempos felices en que por seis reales ibas a una honda y te daban escudilla, carne de olla, un entrante, vino, pasa y piñones, café y un cigalón? Hoy, todo eso te cuesta por lo menos un nabo. Y no es que nosotros seamos exigentes y queramos que

nos den cada día hilito, tajo redondo y orejas de puerco. No. Pero creemos que hay que llamar la atención de los Poderes públicos para que se pueda comer un poco aco- modo.

Ahora mismo, es escandaloso lo que ocurre con la mojama. La venden a seis o siete pesetas kilo y, ¿sabéis cuánto cuesta? Un par de reales. Y sino, hacéd la prueba. Compráis un cántaro de Vilafranca, lo llenáis de agua de la fuente de la Budallera, os lo abocáis encima y, ¡moja más! ¿Qué decís? ¿Que es malo? ¡Pues, pensad otro de mejor! ¡Vosotros sí que rai, que cuando le habéis visto el detrás decís que es hembra!

LOS PROXIMOS CARNAVALES

Según nos ha dicho Carvajal, del "Gráfico", que en eso de las notas de sociedad es un pieza, este año veremos disfraces muy originales en la rúa.

Basseda irá de burilla; Alejandro Lerro, de Patum; Carlitos Gardel, de niño prodigio; Junoy, de capricho de las damas; las niñas de la mamá, de bebés, con biberón y todo; Marsillach, de traga chicos; Cullaré, de ángel volador; Llibre, de Pollo Tejada; la Chelito, de Flor de un día; Aldaz, de hombre serio; Godó, de Unión de Pompas Fúnebres; Solé de Sojo, de personalidad, y varios queridos compañeros que ocupan importantes cargos en las redacciones de los rotativos locales de

mayor circulación, se dis- frazarán de periodistas.

GRAN INVENTO

El conocido fabricante de agujeros de escopeta señor Capnou, ha inventado un arma que es a la vez navaja y cuchillo. La ha patentado con el nombre de Arma Frodita porque es macho y hembra, y ha hecho bien, porque ya es sabido que estos instrumentos son p'atentados.

BUEN NEGOCIO

Próximamente se abri- rá en Barcelona un esta- blecimiento propiedad de la conocida firma "Pany y Clau, S. en C.", que se de- dicará a expender brague- ros especiales para co-

merciantes quebrados y cables para suspender pa- gos. Creemos que harán más negocio que el Bar

Canalitas. Si dan un lunch y reparten habanos, allá estaremos el día de la inauguración.

ESPECTACLES

GRAN TEATRE ESPANYOL

COMPANYIA

SANTPERE - BERGES

Totes les tardes, a les cinc, un divertit vodevil

Nits: L'èxit de l'Amichatis: "LA DONA DE LA VIDA"

TEATRE COMIC

Cada dia el grandió èxit

YES-YES

FOLIES BERGERE

Music-hall de les grans novetats

Nova Empresa - Direcció artística: Josep Arnau

TROUPE CHATAM

MARUJITA PALES

EMILIA DOMINGO

MOULIN ROUGE

Calle Vila y Vilá, 93 y 95

Music-hall de las caras bonitas Nueva dirección

VARIETES - ATRACCIONES REVISTAS - VODEVILS SKEETS

50 bellas artistas, 50

50 hermosas tanguistas, 50

El mejor programa de Barna.

EDEN

Asalto, 12

PRECIOSILLA

LOLA BAYRON

LOLITA BLANCO

CONCHITA GARZON

POMPEYA

POPULAR MUSIC - HALL Asalto, 103 - Tel. 2458 A

Marqués del Duero, 52

TODOS LOS DIAS

Tarde: A las tres y media

Noche: A las 9 y media

Escogido programa del género

frívolo

80 esculturales rumbistas, 80

50 atrayentes artistas, 50

MONTE CARLO

Asalto, 26

Nova direcció a càrrec d'en

Facundo Folch

LES MILLORS ARTISTES DE CONCERT

TRINI SERRANO

LOLITA GONZALBO

MARTA DE GUZMAN

CADA DIJOUS

BALLS DE MASCARES

Bohèmia Modernista

CARNESTOLTES DE 1926

GRANS BALLS DE MASCARES

que es celebraran els dies 30

de gener i els 6 i 13 de febrer

Espectarrants concursos de tra-

jos i mantons de Manila - Es-

pléndida il·luminació - Alegria,

barrila, etc.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4856 A.

SURT ELS DIJOU

Més clar...

COPIAT d'"El Diluvio" de fa pocs dies, parlant del crim del carrer del Bruc:

"Según parece, se ha justificado que se hallasen unos trapos sucios de sangre en casa de la detenida, porque ésta, hace pocos días, había pasado por ese estado que acostumbra a pasar las mujeres todos los meses..."

Oh, Aldaz! Continues essent inconmensurable!

La darrera frase

SI nosaltres fóssim mala gent, aquesta frase la penjaríem a l'esquena d'un senyor polític-financier que té la mania de fer discursos i que parla tan malament, que se li pot atribuir qualsevol disbarat. Però, som més justos que una cadira de cinema i ens guardarem de fer-ho, com de dir que no ens agraden els fons de "La Vanguardia".

Erem al Foment del Treball Nacional, a consultar un llibre de la biblioteca. No gaire lluny,

dos senyors, que, sens dubte, pertanyen a l'"aristocràcia del estampado", parlaven dels projectes financers que tan rebombori han armat entre el comerç, la indústria i les Tres Classes de Vapor.

—"Desengàñese, señort Riudoms—deia l'un—. Si estos proyectos se hubiesen encaminado de otra manera, el Gobierno se hubiese "capturado" las simpatías de todas las clases pudientes..."

Més que res, la recollim perquè en Maynar ho publiqui demà, a les "Cosas del otro jueves".

Les coses en el seu punt

AL "Círcol Artístic", diumenge passat, hi havia ball amb tzigans, te, pastes i arrambamenta consegüent. Tot plegat, quatre pessetes.

Un senyor, que fa molts anys és soci d'aquella casa, per moltes raons històriques contemplava una noia que, en dansar, ensenyava les cames fins al genoll i deixava entreveure un panorama que, riguint-se de la sortida de la lluna.

—"Cuidado", senyor F...x! — va dir-li un company —. No faci pagar a la seva senyora les conseqüències d'aïtals visions, aquesta nit!

L'interpel·lat, que ja fa temps que va passar, segons pròpia confessió, a la reserva absoluta, va posar-se a riure.

—No tingui por, no! Nosaltres fa ja tres anys que no ens hem donat altra cosa que el bon dia!

—Es a dir que... "naranjas"? — insistí el preguntador.

—Exactament! Ei! almenys, jo... Ara, la meua dona, no sabia dir-li...

Una altra frase

SENTIT l'altre matí, a una autoritat barcelonina, i no de les menys importants.

"Los fabricantes de naranjas..."

Repetim, amb el personatge de "La Verbena de la Paloma": "Hoy las ciencias adelantan..."

Perquè és el comble, fabricar taronges! Ja se n'ha assabentat la Junta de Proveïments?

Un president enèrgic

FA pocs dies, en una societat de batriada, estaven jugant uns quants socis al democràtic "burro". Tallava el president i alguns companys van començar a fer-li brometa.

Però l'home, que es veu que no està perquè no respectin el seu càrrec, els n'hi va contestar una de crespa. Va seguir la broma fins que, ja empipat, recollí les cartes i, posant-se en peu, digué:

—Senyors, s'aixeca el "burro"!

La rialla va ésser de les que fan època.

L'hortolà de Sant Boi

UN MAL AMIC

VAIG trobar a la Rambla, passejant-se tot sol, amb un aire d'avorriment profund, a en Cisco.

—On vas, sol com una mona? — li vaig preguntar —. On has deixat l'Antonet?

—L'Antonet? — va contestar-me, mirant-me de través —. Es un pocavergonya!

—Què dius, ara?

—El que sents!

La meva sorpresa va ésser extraordinària. Jo no em podia imaginar que en Cisco i l'Antonet poguessin arribar a barallar-se. Feia quinze anys que es coneixien i mai no sortia l'un sense l'altre. Ple de curiositat, vaig preguntar a en Cisco:

—Però, què us ha passat?

—Que l'Antonet és un porc i un indecent. Ve't-ho ací.

—Ah, dolent! Que no ho sap que sóc casada?

—Vol creure que mai m'he fixat en aquests detalls sense importància?

—A veure, home, a veure.... Explica't... De vegades hi ha algun malentès, o s'hi ha ficat algú entremig... Conta-m'ho...

—Ara t'ho explicaré, i després em diràs si tinc o no tinc raó.

El Cisco va encendre un cigarret, sense recordar-se de convidar-me i començà a explicar:

—Tu ja saps que amb l'Antonet ens unia una amistat de germans. Jo no sortia sense ell, ni ell sense mi... Jo no tenia cap secret per ell, i em pensava que ell per mi tampoc. Així vivia jo, alegre i confiat, quan un dia m'assabento d'una cosa terrible: la meva dona me la fregia amb l'Antonet!

—Recristina!

—Tal com ho sents. Jo, de primer, els volia matar a tots dos. A ella li volia treure les tripes i penjar-les al balcó, com si fos festa major i posés sortija. A ell, dubtava si fer-lo a bocins o aplicar-li aquell tractament que el canonge Fulbert va emprar amb tant d'èxit amb el pobre Abelard...

—M'agrada... Estàs bé d'història...

—No interrompis i escolta. Vaig anar rumiant i vaig pensar que si la meva dona me la fregia, és que era una grandíssima meuca i que no mereixia altra cosa que el més gran dels desprecis...

—Ets un home magnànim!

—Sóc així. Què vols fer-hi. Tinc una retirada a l'oncle, Déu l'hagi ben perdonat. Em ve de fa-

mília... "Meno". Quant a l'Antonet, vaig creure que aquest abús de confiança mereixia una lliçoneta. I, després de ben preparat el parany, vaig comparèixer a casa a una hora impensada i, justa la fusta! els vaig atrapar a tots dos infraganti...

—I què vas fer?

—Dir-li a la meua dona que la seva inqualificable manera de procedir em revoltava l'estòmac de tal manera que em feia fàstic escupir-li a la cara. Quant a l'Antoni, li vaig fer comprendre que allò no es feia amb un amic íntim, que era un abús de confiança que no tenia perdó... El xicot, que és un hipòcrita, se'm va agenollar als meus peus, dient que fes d'ell el que vulgués... I aquí va acabar, de moment tot lo esdevingut. i no l'he vist més.

Jo esperava que el Cisco m'acabés d'explicar el final amb el seu amic, però, en veure que no deia res més, em vaig veure obligat a preguntar-li.

—Bé, i què més?

—Encara vols més? Et sembla que no és tenir barra? El perdono i no és per venir cap més nit

—Vosaltres haurieu de demanar una subvenció a l'Ajuntament, en calitat de calorífers ambulants.

al cafè a fer la manilla amb mí, una manilla que fèiem des dels temps de la guerra ruso-japonesa? Tu creus que hi ha dret a deixar sol a un amic com jo, avorrit com una ostra fent solitariis? Res, és un indecent i un pocavergonya, ja t'ho he dit!

B. Orrango

TASCA DELICADA

AL carrer de Girona hi ha un magatzem de vetes i fils d'on s'assorteixen quasi totes les modistes d'aquells barris. Això vol dir que els dependents tenen ocasió de fer molta barrila amb les aprenentetes que van a cercar cintes, fils i puntes per llurs mestresses respectives.

L'altra nit, eren ja les set i havien baixat la porta, quan va entrar una noieta a comprar dues o tres coses. L'amo ja era fora i quedava tan sols un dependent que va servir de seguida a la xicoteta. La va servir molt bé. Quasi bé m'atreviria a dir-vos que la va servir de parroquià. Quan va anar-se'n, eren ja quarts de vuit.

Donà en aquestes la coincidència que l'amo s'hagués descuidat unes factures al despatx, i, com que tenia una altra clau, quan se'n va adonar, tornà cap a la botiga i trobà el dependent que estava tancant.

—Com! — li va dir —. Ara plegues?

—Si, senyor.

—Per què?

—Perquè a darrera hora ha vingut una noia a comprar Valenciennes i m'ha entretingut.

—Però, tanta estona has estat per despatxar-la?

—Es que després ha demanat dues o tres coses més, i quan ja se'n anava, li he hagut de posar la punta dintre, perquè ens l'haviem descuidat.

K. Breta

UN MAL PAS

ESTAVA jo al cafè, llegint el número extraordinari que "El Progreso" ha dedicat a don Lacandro (la qual cosa vol dir que no tenia res que fer) quan vaig veure venir a en Clot, que feia d'allò més mala cara i anava coix.

—Gràcies a Déu que et veig!—vaig dir-li—. Què és de la teua vida?

—Mira, molt malament!

—Què tens?

—He rebut del carpó, ja t'ho diré!

Això, en Clot ho va dir amb un to tan tràgic, que quasi em va esverar.

—I qui és que t'ha fet aquest regalet? — li vaig preguntar.

—La Irene!

—Rediables!—vaig fer jo—. La Irene? Aquella mosqueta morta?

—Aquella mateixa!

Vaig reflexionar un moment. La Irene que quan li cercaven el cos semblava que mai no hagués trencat cap plat ni cap olla!

—I tan que n'estaves tu d'ella! — vaig dir a en Clot.

—Oh! — em contestà aquest amb to de profunda tristesa —. Encara n'estic!

—Encara?

—Encara! El metge m'ha dit que n'estic fins a les dents!

Van Bolla

SEMPRE S'EXAGERA

LA Lola, taquillera de cinema, va fugir de casa seva. Ja estava cansada de menjar mongetes, de no poder-se comprar sabates i d'haver de gastar pòlvors d'arroç de poc preu. Per més voltes que sa mare va donar per trobar-la, no pogué esbrinar on s'havia amagat. Només pogué saber, i, això al cap de tres mesos, que l'havien vista amb un vell que segurament era el "pagano".

Però adreça ni orientació, cap. La pobra vella va anar a veure diverses amigues seves, va denunciar l'esdevingut al Jutjat, perquè la Lola era menor d'edat. Res. Fins va anar a fer-se tirar les cartes per una somnàmbula, amb el mateix resultat negatiu.

Heu's ací que un diumenge al matí, quan ja perdudes totes les esperances de tornar-la a veure, la pobra dona se n'anava cap al Ninot, on tenia una coneguda a qui volia explicar tota la trifulca, quasi va topar de nassos amb la seva filla.

Que canviada estava, la grandíssima barjaula! Anava coberta d'anells, d'agulles, de pells i de robes d'allò més bones i fins semblava estar més grassa i més maca.

La mare de la Lola era pobra, "però honrada", que deien en aquell drama de l'"Apolo". Quan la va veure, en lloc d'abraçar-la, com haurien fet altres dones alegres i confiades, la contemplà amb despreci i n'hi digué de tots colors.

—Desvergonyida! Filla sense entranyes! Deixar la nostra llar honrada per entregar-te al vici! Mala noia! Que et penses que no ho sé tot?

—Bé! Què és el que sap vostè? — interrogà la noia que es veu que si amb la nova vida havia perdut alguna cosa, en canvi havia guanyat aplom —. Què sap, de mi? Faci'm el favor!

—Que t'han posat un pis! Que vius amb un vellot de vuitanta anys!

—Bé, mama, bé! — va dir llavors la noia —. No exageri, dona, no exageri!

—Què vols dir? Encara gosaràs negar?

—Naturalment! El meu "fulano" només té cinquanta cinc anys, i molt ben conservat, afortunadament! Que es pensà que sóc de fusta, jo, per acontentar-me amb un vellot?

K. Breta

—Confessi que el seu marit no l'estima prou, Esperança.

—Què li diré? Vé de tan poca cosa!...

L'ERRO DEL FARMACEUTIIC

EL senyor Grau, magatzemista de robes, es trobava molt malament. Va cridar l'aprentent i li va dir:

—Noi! Aquí tens una pela i ves a la farmàcia que et donin una purga! Porta-me-la de pressa, que em trobo molt fumut.

El xicot se'n va cap a la farmàcia i li diu a l'amo:

—Vol fer el favor de donar-me una purga?

—Si, noi. Espera't una mica que te la prepararé.

Al cap d'un moment, el farmacèutic, que s'havia amagat dintre el laboratori, surt amb un got de cafè calent.

—Quin fred, eh, noi?

—Una mica...

—Vols beure un xic de cafè? Això escalfa el cos...

El xicot es va empassar el cafè quasi d'una glopada.

—Què, ha anat bé?

—Si, senyor, moltes mercès.

—Doncs ara, ja te'n pots anar — féu el farmacèutic, rient —. Ara les purgues les servim dintre el cafè i així són de més bon pendre... Quina bona idea, eh?

El pobre xicot encara té mal de ventre.

S. O. Mines

LA COTA DE MALLES

França: Segle XIV

Un galant i gentil cavaller del Rosselló, discret, subtil i molt aficionat a viatges i caceres, las d'aventures d'amor d'un sol dia, o d'una sola nit, es va decidir per fi a ben ordenar la seva vida i cercà el repòs i la tranquil·litat en els dolços braços d'una formosa i innocent damisel·la. Massa innocent, potser. Tot s'ho prenia pel bon costat i ben sovint el seu espòs hagué de tèmer que tanta innocència convertís la seva testa en la d'un cerf.

Ell la cuidava com una flor d'invernacle, la mimava com una nineta, i ella, angelical i candorosa, feia tot, tot el que ell li demanava.

"Ara posa't així; ara posa't aixà; ara d'aquesta manera; ara d'aquesta altra; ara gira't, ara agenollat.."

I ella es posava així i aixà, s'agenollava i feia tot, tot el que el seu maridet volia. Era tan dolç, per xo, tot el que ell li demanava!

Llibertí com era el cavaller, havia ja provat els jocs d'amor, de totes les menes i maneres. Un dia tingué una bella pensada: fer vestir a la seva esposa còta de malla per practicar el més plaent dels deures conjugals.

—I per què em féu vestir així, senyor? — li demanà ella la primera vegada, mentre ell, els ulls com dos follets, alçava la pesanta còta i a peu dret satisfèia els seus lúbrics instints.

—Ah, senyora! Cal estar ben armat en entrar en un combat — respongué ell resseguint amb delícia les escames de la pesanta còta.

No era ben bé aquesta la raó; més aviat aquesta altra: ell, un xic gastadot pels abusos, sentia de créixer sensiblement les seves energies i com que ella sempre estava a punt de "torne'm-hi" el bon cavaller ideà aquesta estratagema a fi de què la seva candorosa i exigent esposa no li recordés tan sovint que eren marit i molla.

Però ella tenia endarrerides moltes pàgines del llibre de l'amor i amb còta de malla o sota lloses d'acer, presentava cada dia combat al seu de crépit marit. Trobava tan enginyós el joc de la bèstia de dues esqueses! Oh, i l'altre joc, el de la fera re dos caps, un dalt i l'altre baix, que li havia ensenyat el seu marit?... I, encara, el del cavall i el cavaller sobre la gropa?... I el de la nena dolenta que demana perdó?... I el de trucar al picaportes?.

Era tan enjogassada i tan innocent, pobreta!

Però els jocs s'acabaren tot d'una. El príncep i senyor de l'encontrada cridava a combat a tots els seus cavallers, i el nostre gentil i endiastrat amador, hagué de partir amb gran desconsol per part de l'esposa.

En partir ell, quedà sola la nostra dama; sola, trista i esllanguida, talment com un lliri en mig d'un estany.

Plorà i sospirà molt els primers dies. Sola entre els seus servents, enyorà molt els jocs infantívols del seu espòs.

Mes, entre els servidors, hi havia un jove i çapat minyó, que era ros i bell com un camp de blat madur. Tenia una veu tota endormidora i cantava unes cançons que semblaven bresques de tan dolces. Ella, des del finestral, l'escoltava embadalida i els ulls se li enterbolien i les cuixes se li posaven tivantes com llivants d'una galera a contravent.

Un dia es trobaren sols. Es miraren. I, naturalment, es quedaren palplantats com dos estaquirots.

—Puja aquest vespre a la meva cambra — murmurà ella encesa com una flor camperola.

I ell va pujar.

La jove esposa l'esperava a peu dret, revestida solemniament de la pesanta còta de malles.

—Senyora, perdoneu — insinuà tot confòs el servent — com que vós m'havíeu dit... jo em pensava.....

Ella baixant la vista i plena d'una vergonya sensuallíssima:

—Per això m'he posat la còta. Entra.

Quan el jove servidor oí de llavis de la dama que si s'havia vestit d'aquella manera era per tal de jugar una estoneta als jocs de l'amor, esclafí en una grossa riallada.

—Jo, senyora, — digué — us ensenyaré la bella manera com ho fem els criats que no podem disposar de còta de malla. Som tan pobres!...

Lentament, amb lentitut de "gourmant", li tragué la pesanta vestimenta i quan la tingué nua com un angellet bufador, demostrà a l'ardenta mestressa la bella faísó com els pobres criats juguen a l'amor.

I tan agradaada en degué quedar ella, que, dia i nit li feia repetir la deliciosa lliçó.

Entre tocs de clarins i cants de victòria, tornà l'espòs, amb prou recança de l'esposa, per cert.

La nit del retorn, enceses les galtes pel bon vi i els menjars saborosos, li digué ell, a cau d'orella.

—Tinc una fam, senyora, de rependre els nostres jocs!

I les mans trèmols, palpaven les anques carneses, els pits bellugadissos.

—Aneu a vestir la còta de malles, dolça aimia!

—Senyor — cantà ella amb la veu apagada, els ulls mig closos, la testa recolzada en l'espatlla del marit— per què no juguem a l'amor com els criats?

—Com els criats? — va fer ell tot esverat —. Vós sabeu com hi juguen els criats?

—Si, mireu, així mateix.

I açà tan graciosament la faldilla que talment semblava una campànula gronxada pel ventijol

—I com ho sabeu vós, que els criats?...

—Ah, senyor! — contestà ella, que tan mateix s'havia espavil-lat ja bastant —. Com que ells no tenen diners per comprar còtes de malla, em penso, senyor, que ho deuen fer amb la misera camisola

Els ulls de l'espòs brillaren més que mai, i, estrenyent enfrosit la cintura de la candorosa esposa, murmurà baix-baixet, que quasi no se'l sentia:

—Us equivoqueu, senyora! Sense, sense!... Anem!...

LAURA BRUNET

El dia 5

de febrer, sortirà el primer número de

LA NOVELA NUEVA

que dirigeix l'escriptor

ANGEL SAMBLANCAT

publicant la seva novel·la

La redención del pecado

64 planes

30 cèntims

Magnífica presentació - Portada a tot color

COSES DEL "RITZ"

L'altre diumenge, no sabent què fer, servidor es va fer planxar la corbata i se'n va anar al "Ritz" a veure arrambar les nenes bé de la nostra Barcelona.

Em vaig asseure a davant d'una petita tauleta, vaig demanar un conyac — jo no estic per pastes, ni per tes, ni per orgues — i em vaig disposar a avorrir-me.

A prop meu hi havien dues damisel·les conversant. Eren boniques i, malgrat la temperatura, anaven molt lleugeres de roba.

—Te sol, prens? — preguntava l'una.

—Si, noia. El metge m'ha prohibit la llet perquè em diu que no em va bé al cos. I creu que això de te, te i te sense llet, no m'acaba de resultar.

Bur Letta

LA PORTERA DILIGENT

EL senyor Roscall és vidu i té dos criatures, un nen de sis anys i una nena de vuit. Són molt bufons i d'allò més quietets, tant, que s'estan tot el dia a casa i el seu pare se'n pot anar tranquil·lament a treballar al despatx sense por de què facin cap disbarat.

Mengen a casa d'una germana del senyor Roscall, de manera que quan aquest surt del despatx, se'n va a recullir la canalla i cap a cercar el dinar o el sopar falta gent.

—I li va bé aquest sistema? — varen preguntar-li l'altre dia.

—Molt bé. Miri, la portera de casa meua és molt servicial. Arribo de treballar, li dono la clau perquè surtin els nens i me'ls fa baixar de seguida...

Van Tresca

—Jo no sé com hi ha gent que es queixa de fred, corrent com corren tan bones pells.

UNA CAIGUDA DOLENTA

QUAN pel barri es va saber que en Ramon, el sereno, havia pescat la seva dona infraganti amb un manyà de màquines, les dones, principalment, van tenir tema per la seva xafarderia durant almenys quinze dies.

A cà l'adroguer, a la vaqueria, a la carnisseria, a la taverna, no es parlava de res més.

La carnissera, que era una dona de molt bons sentiments, era l'única que defensava la culpable.

—Ja veureu, noies — els hi deia —, Déu ens guard, d'un ja està fet! Es clar que això no està bé, però ell, en lloc d'armar l'escàndol que va moure, s'ho havia d'haver callat i tenir un xic de compassió amb la seva dona, per aquella caiguda...

—Bé, bé — va interrompre una dona —. Es que es tracta d'una caiguda seriosa!

—I tan seriosa! — afegí la minyona de l'apotecari que estava esperant que li donessin mitja lliu-

ra de palpís —. Mireu si és seriosa que la dona és la que cau i a qui li surt el bony és al marit!

B. Orrango

OH, LES DONES!

EL senyor Vinyals està desesperat del seu fill gran, que sé una veritable calamitat. Les dones el tenen mig torrat i fa per elles cada disbarat que el seu pare no es fereix per miracle.

—Cregui que jo no sé com sortir-ne—m'explicava el bon senyor—. Li he fet totes les reflexions, li he posat tots els exemples... I res. Oh! I encara dissimula. L'altre dia m'afirmava amb tota la serietat que ja n'estava fins al cap d'aumunt de les dones. "Menys mal, vaig pensar jo, si un dia em dius també que n'està fins al cap d'avall..."

Kris Dinet

—El senyor marquès ens convida a sopar amb ell, Trini.

—Ja sé què menjarem: truites.

D'ON SURTEN LES CRIATURES

L'altre dia, a cà la senyora Antonieta, dama recatada i enemiga acèrrima dels cabells a la "garçone", de les faldilles curtes i dels tes dançants, es parlava, com s'acostuma sempre en aquella casa, de lo desvergonyida que és la canalla d'avui en dia.

—Creguin — afirmava la senyora Antonieta — que jo no sé pas com els pares consenten que els seus fills pugin d'aquesta manera. Sobretot, les noies actuals, encara no són dones, ja ho saben tot. Ai, Déu meu! Que diferent és això dels meus temps!

—Ja té raó, ja — va respondre una dama que estava de visita.

—Hi ha noieta de deu anys que saben més coses que certes casades. Moltes d'elles no ignoren ni d'on surten les criatures.

Llavors, la dama que havia enraonat abans cregué arribat el moment de pendre de nou la paraula i digué:

—Si, miri, surten d'un lloc on no poden apendre res de bo.

Rosck Quílla

UN PACTE ESGUERRAT

EN Sòmines havia d'ésser executat l'endemà a les sis en punt del matí.

Un dia va perdre el món de vista i va convertir la sogra en carn de pilota.

La llei és la llei, i havia de complir-se.

Però en Sòmines, amb tot i que tenia la pell en remull, va sopar com un príncep, va fumar-se un "Romeu", prengué café i conyac i va dormir tota la nit com un home.

A les quatre del matí, el cridaren, però, s'hi tombà un xiquet més.

A una quart de cinc no el deixaren dormir més i l'home s'alçà tranquil-lament, es va fer la toaleta, demanà un bol de café amb llet i tot andrapant, començà a riure per sota el nas.

Els de la "Sang", les autoritats, el confessor i tots els que el contemplaven, no sabien avenir-se de la serenitat d'en Sòmines.

—Escolteu, bon home — féu el confessor apropant-s'hi — caldria que us posessiu bé amb Déu abans de... de...

En Sòmines, l'apartà afectuós, donant-li un copet a l'espatlla, i continuà rient per sota el nas i fregant-se les mans amb fruïció.

Els que assistien a l'acte, es miraren entristits, com volent dir: "Pobret! S'ha tornat boig!"

* * *

Tocaren les sis, i la fúnebre comitiva es posà en marxa. En Sòmines anava davant de tots, amb les mans a la butxaca i xiulant el "Vals de las olas".

Quan s'encarà amb el botxí, li donà un cop de mà a la panxa i li digué a cau d'orella, com fent-li una confidència.

—No sé pas què hi veus!

L'altre es va quedar esmaperdut i atabalat, però asseguré a en Sòmines, tot brandant el cap amb llàstima.

Quan ja el tingué ben amarrat, en Sòmines féu senyals amb el cap perquè el botxí se li apropés.

Escolta — li digué quan el tingué ben a prop — has perdut el temps!

—De debò?

—Si, home, si, no siguis pallús!

—No t'entenc, noi!

—Es clar, beneit! Que no veus que tinc la vida "assegurada", ximple!

El botxí se'l quedà mirant un moment i després, agafant la manivel·la, digué al pobre Sòmines:

—Vares badar, noi, en contractar el segur de vida...

—I això?

—Si, home; et devien fer el de l'"altra" l... Fixa't...

I donà volta tranquil-lament. En Sòmines encara pogué sentir una veu que li deia:

—Ho veus, banau, com era l'altra?

Montijo

HOM NO ES POT PRECIPITAR

EL senyor Clarós es feia construir una torre a Vallcarca i estava d'allò més enfadat amb el contractista perquè li semblava que no feia treballar prou els obrers. Havien tingut ja algunes discussions i un matí, decidit a acabar-les i a demostrar que tenia raó, el senyor Clarós se'n va anar cap a la finca.

Justa la fusta! Davant mateix de l'escala, un obrer s'estava tan tranquil, fent el cigar.

—Escolteu, mestre! — digué indignat el senyor Clarós —. Ací no volem ganduls. Amb això, ja esteu plegant. Som dijous, no? Van quatre dies de la setmana, a deu pessetes, són vuit duros. Teniu, i avall, que fa baixada!

L'obrer no va dir una paraula. S'embutxacà les peles, pegà una xuclada al cigarret i se'n anà tranquilament.

Moments després, sortia un aprenent de l'obra que es posà a mirar en totes direccions.

—Què busques tu per aquí? — li digué el senyor Clarós tot empipat.

—Oh, res, un obrer que hi havia aquí esperant-se per si li podiem donar feina i veig que se n'ha anat.

El senyor Clarós, de la mossegada que es va donar, es va mig partir la llengua.

Fi Blada

—Ja estic cansada de tan rentar. Em sembla que lo millor és creure al senyoret i començar a fregar.

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

EL VELL CORRIDO

TE un nom celestial i es passa totes les tardes a l'"Edén", al "Folies" o al "Royal".

Les nits les passa a caseta, perquè és home que es cuida i vol viure molts anys. Passa ja dels cinquanta, i, en apariència està ben conservat.

Diem en apariència, perquè segons una noia molt xafardera ens ha contat, aquest bon senyor està ja bastant gastadot i per fer l'amor sua més que en Rodríguez Codolà per fer un "fondo". Però ell, per això, continua aguantant el tipus, ja que, pel que es veu, no pot aguantar ja res més.

—Sembla mentida! — deia l'altre dia un habituat del "Folies" —. Tan vell i encara va sempre corrent darrera les dones!

—Si — va respondre algú que el coneixia molt bé —. Corre, però no hi arriba!

El Cabrit Audaç

LA CONQUISTA D'EN RAMON

EN Ramón no se'n sabia avenir. Trobar una xicoteta pel carrer a les quatre, tirar-li a les quatre i minuts unes floretes, dur-la al cine a quarts de cinc i gaudir-la a les set en una cambra del "Xalet", no em negaran que és anar depressa i que ni Don Joan, si trobés un autor atrevit que el fés reviuire per tercera vegada, s'atreviria a batre un record com aquest...

Doncs, esperin, que això no acabava aquí. Lo

més interessant, en Ramon no s'ho creia quan ella li assegurava, però a l'hora de la veritat, va resultar una cosa més certa que la puja de carn de vedella. La noia era verge, verge autèntica, indiscutible i inconfonible...

I tinguin en compte que en Ramon no era guapo, ni elegant, ni simpàtic, ni jove. Això sí, quan al cap d'un quart volgué reincidir, ella li va respondre en to sec que no, que havia caigut per debilitat, però que no hi tornaria més, i tots els pregs del xicot foren inútils.

En Ramon era molt amic meu, i, a més, un xic orgullós. Dit això, ja comprendran els llegidors que aquell mateix vespre, jo estava enterat de la seva aventura.

No coneixia d'ella ni el domicili ni el nom. Però m'explicà tan detalladament tots els seus pels i senyals que, mig any després, un vespre que jo era a l'"Iris", els meus ulls es fixaren en una noia que acabava d'entrar, el tipo de la qual corresponia exactament al que en Ramon m'havia descrit.

Excuso dir-los'hi si m'hi vaig abraonar com un lleó!

Deu minuts més tard, ja ballavem i jo sabia una pila de coses interessants d'ella. Que es deia Enriqueta, que s'havia casat amb un vell no feia gaire i que aquest, alguns dissabtes, marxava a una finca que tenia a prop de Manresa, a liquidar comptes amb els masovers, circumstància que ella aprofitava per divertir-se un xic.

Tres setmanes després, era la meva querida. Fou llavors que jo vaig saber per quin etzar el meu amic havia gaudit les seves primícies.

—Jo era honrada, em confessà la Enriqueta, però, noi, això, avui en dia, es paga molt malament. Un vell, lleig i repugnant, m'oferia casar-se amb mi. Jo no em decidia. Em semblava que seria impossible per mi ficar-me al llit amb un home com aquell. Vaig trobar en Ramon pel carrer, em va fer quasi tan fàstic com el que volia ésser el meu marit i em vaig decidir a fer la proba... I el que més sento, és que, pel mateix preu, podia haver debutat amb un xicot guapo i simpàtic com tu!...

Marcel Terra

UNA CONQUISTA

QUAN al despatx no tenia gaire feina, en Rossend, comerciant de sacs vells, se n'anava al cinema. No és que li interessessin ni la Constance Talmadge, ni en Tom Mix, ni la Pola Negri. A ell només li interessava assegurar-se al costat d'una bona femella i veure si es mostrava assequible. Després, se n'anava cap a casa, sopava i se n'anava al teatre amb la senyora.

Un dissabte a la tarda, l'home va pensar que allò de la setmana anglesa era una gran cosa i, per provar si els convindria als dependents, va decidir fer ell l'assaig. Va telefonar al despatx preguntant si hi havia res de nou, i, com que la resposta fou negativa, se n'anà cap al cinema Bohèmia, on sabia que abundaven les espectadores fàcils.

En efecte: els seus ulls, ja habituats a aquelles coses, descobriren aviat, en la foscor de la segona fila, un "bulto" blanc que era, sens dubte, una noia a qui les pel·lícules servien tan sols d'entreteniment per esperar un company d'espectacle que la distregués. Va assegurar-se i després de quatre paraules insubstancials "va cedir la paraula a les mans", com deia un conegut prosista. La cosa va anar bé i mitja hora més tard l'home sortia del cinema amb les cames un xic fluixes, però molt satisfet.

Arribà a casa, demanà el sopar i, després encengué un cigar havà. Com que no tenia llumins, se'n va anar a encendre'l a la cuina.

La raspa el va acollir amb un somrius maliciós.

—El senyoret — li va dir — s'haurà de tallar les ungles i apujar-me la mesada, sap?

En Rossend es va quedar veient visions.

—Si, senyoret, si — va continuar dient la raspa —. Però no tingui por, que si vostè es porta bé, jo no diré pas una paraula a la senyoreta d'allò d'aquesta tarda al cinema...

Des de llavors, en Rossend, quan entra a una sala de projeccions, no s'oblida mai de la llanterna elèctrica, gran evitadora de fracassos...

Bur Letta

EL PASTEL DELS REIS

J A deuen vostès conèixer la tradició francesa del "gateau des rois", que consisteix, com és de domini públic, en un enorme pastel que es fa a trossos, se'n dona un a cada membre — això del membre ho diem sense mala intenció, eh? — de la família, i com que a dintre d'aquell hi ha una fava, al que li toca és el rei i a ell corresponen els honors de la festa.

Aquest any, moltes pastisseries de Barcelona han fet pastels dels Reis i n'han venut una colla, cosa que celebrem per l'eterna prosperitat de l'hon-

rat i dolç gremi del sucre i de la crema, i per Nandulàndia en general.

A casa dels senyors Bonell, que viuen al carrer de Mallorca, van comprar un d'aquests pastels i el van distribuir entre tota la família i uns quants invitats.

Entre aquests darrers figurava una nena de catorze anys, molt innocent, que es diu Llucieteta. Ignorant allò del pastel, la xamosa criatura començà a menjar i, de promte, les seves dentetes menudes, blanques i regulars, toparen amb una cosa que ella no s'esperava.

—Ai, ai! — va dir, tota confosa —. A dintre el meu tall hi han ficat una fava i ara l'estic glopejant!

K. Parró

RAMBLISTICA

D OS quarts de dues del matí. Per davant del "Principal Palace" passen dues noies, sobre la professió de les quals no hi cap el més petit dubte. Van molt pintades, porten un moneder enorme i unes sabates molt altes de talons.

O deuen tenir fred o el negoci no marxa, perquè caminen totes moixes, lentament, com si estessin avorrides de tan trotar.

A la porta del "Lyon", desafiant les inclemències del temps, dos homes, el pur a la boca, enraonen distretament, com si fessin temps per anar a algun lloc.

—Fixa't — diu un d'ells — que ensopides van aquelles xicotes.

L'altre les contempla un moment, i, amb aire de coneixedor, contesta:

—Deuen anar mal dades.

K. Briola

EL MARIT FREDOLIC

S ENTIT a la plaça de la Boqueria, entre dues dones casades de nou:

—Què? Com et prova el matrimoni?

—Bé! I a tu?

—Molt bé, noia.

—Ara si que no deus tenir fred al llit, dormint amb companyia!

—No ho creguis pas! Sóc molt fredolica i cada nit, en anar a dormir, necessito una peça ben groixuda.

Nandet

CONTA GERMEN DEL NÚMERO PASSAT.

UN QUE NO S'EQUIVOCAVA

—Hi han nits que sempre sembla que siguem a l'istiu.

PEL FORAT DEL PANY

A l'hostal del poble d'Ullestret servien dues moces més trapaceres i entremaliades que fabricades per encàrrec. Tot ho tafanejaven, tot ho volien saber, investigaven els més petits detalls de la vida dels pocs viatgers que paraven allí, en fi, no pensaven més que en saber tot el que es relacionava amb els costums del pròxim.

Un dissabte al matí va arribar una colla composta per dos xicots, que semblaven rics, puix anaven en un auto de propietat, i un parell de noies sobre la identitat de les quals no cabia el més petit dubte. Pertanyien al sofert i acreditat art que belluga i bellugarà mentre el món sigui món i mentre als Adams que vagin venint els segueixi tirant aquella poma—que és la poma de la concòrdia— que les Èves els donen a mossegar sense pensar en les conseqüències.

Justament l'hostal no tenia més que tres habitacions, i n'hi havien dues d'ocupades. En una d'elles hi havia un viatjant i a l'altra un recaptador de contribucions que feia un recorregut per aquells pobles a la recerca de la gent que es descuidava de pagar. L'hostaler els hi va dir que, si volien, els hi posaria dos llits a la cambra que restava disponible, cosa que la colla va acceptar sense posar-hi cap obstacle ni donar-hi cap importància.

Amb motiu d'haver-hi tanta gent, la feina de la cuina va ésser, com és natural, molta més que de costum. Però les raspes estaven la mar d'intri-

gades per la presència d'aquelles dues parelles a l'hostal i, com que s'havien de rentar molts plats, van quedar que la una es quedaria a la cuina i l'altra aniria a veure si podia xafardejar un xic per les habitacions, a veure què feien aquella gent.

Així ho feren. A penes la colla va haver sopat i se n'anà cap a cercar un repòs que a tothom va semblar molt problemàtic, una de les noies s'enfilà escales amunt i, pel forat del pany, guaità.

No hem dit, però creiem necessari fer l'aclariment, que la raspa estava molt lluny d'ésser una innocent, però, segurament, l'espectacle que va veure li va semblar tan curiós que, sense perdre un minut, va córrer cap a la cuina a fer la ressenya a la seva companya.

—Què? — va preguntar aquesta així que la va veure arribar.

—Ho he vist tot! — respongué l'altra amb una expressió de triomf.

—I, per on, per on? Pel forat del pany?

—Es clar, dona!...

Va callar un moment i, després, rient com una boja, va afegir:

—Era l'únic que quedava per tapar!

K. Parró

Ella. — No t'has descuidat res, Ramon?

Ell. — No, dona, no; bé prou que t'entenc: en porto dos per falta d'un, de flascos d'EROTYL!

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTEN-

CIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

AQUEST humil afarta pobres no va poder menys, diumenge passat, que gastar-se els sis ralets i anar al vermut popular a En Rusiñol al Restaurant del Parc. Es clar que això d'esquitxar tants cèntims, és una mica empipador, però En Rusiñol s'ho mereix i, a més, hi anava cada noia que era capaç de fer-te'ls esquitxar de seguida.

Hi varen anar l'obrer,
l'empleat i l'artesà,
i fins alguna ex-pupila
de la Carme o la Mamà.

o o o

EL senyor Gómez de la Serna ha dit a un periodista madrileny que a París, el públic té el bon costum de no jutjar amb els peus.

Que és amb el que escriu en Gómez de la Serna més d'un cop i com bo li encoloma al llegidor, si és badoc.

o o o

Acân "Edén Concert" segueixen fent vodevil. Les nenes que fan foier, com que són molt bones xicotes i d'allò més innocents, molts cops, no entenen la peça que fan a l'escenari. Es que hi han peces que costen molt de passar. Ara han estrenat "El polvo del camino", una cosa que fa riure tant, que ara el senyor Buxó pensa donar un braguer gratuït amb ampolla de xampany.

Celebrem molt lo del "polvo" i que amb ell vagin tirant i sortint d'aquest fangueix de gener, que estem passant.

o o o

EL senyor "Monte-Carlo" del carrer Nou, s'ha tret la bufanda, s'ha desensopit i ha tornat a la palestra més trempat que un gínjol. L'altre dia hi vàrem ficar el nas i la Conxita Vila de l'antic Novelty, ens va fer els honors de la casa.

Ara vesteix l'"honrado" davantal de florista i està més catxonda que mai. També ens hi topàrem amb l'Avellana, el cambrer dels flamencs, i amb un pet de dones boniques que ens varen atabalar de mala manera.

Sembla, doncs, que el Monte-Carlo porta empenta de debò i, per tant, que els bons "corridos", hi trobaran expansió.

o o o

COPIEM del "Ciero" de divendres passat, informació del viatge del comandant Franco a l'Argentina en hidroavió:

"A las 8'35 la estación radiotelegràfica de Càdiz dice que a las once y media los aviadores comunican que se hallan sin novedad."

Ja és una cosa gran, ja, la radiotelegrafia!

Això de què a les vuit trenta cinc es sàpiga el que passa a dos quarts de dotze a bord d'un avió, és més gran que la barra d'en Lerroux, poso per mostra.

Ja feia bé aquella vella que no es volia morir perquè es veuen unes coses que a un el fan escroixir.

o o o

TENIM el Carnaval a damunt. Ja se n'han assabentat? Apa, doncs! Facin l'ull viu i preparint-se, que els balls Aurigemma i els de la Bohèmia, van a començar.

Nosaltres sabem que en vista de la proximitat de les festes de Momo, al Xalet han reforçat les molles dels sommers, a cân Verdura han muntat un servei especial de tovalloles i els fabricants de "loza higiènica" han rebut considerables comandes de guitarres hidràuliques.

Amb lo qual les llevadors deuran fer festa major, puix tindrem, cap al desembre, gran augment de població.

L'afarta pobres

ULLS DE POLL

Jamai en patireu, si proveu el famós

Callicida Cercavins

De venda: Farmàcia Cercavins, Unió, 5

PATI BLAU

Tot home de bon paladar, ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors

Café-Flambres - Mriscs - Xarcuteria

SASTRERIA

L'ESTISORA

Gran xic i elegància
Casa de confiança
— Preus mòdics —

SALMERON, 69

BAR RAPIDO

Ronda Sant Antoni, 34

Cafè i licors de marca

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59

DEMANEU EN TOTS ELS KIOSKS I LLIBRERIES

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrun

OBRA COMPLETA MAGNIFICAMENT PRESENTADA

Freu: 4 pessetes

MAISON MEUBLE
(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Telèfon 5221 - A

Gran confort — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Gran comoditat

Mont d'Or Meublée
(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a bodar...!
Passeu per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació pels que ensopaguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Bar

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit més gran de la literatura galant.

TITOLS DELS QUADERNS

1. Para hacerse amar con locura.
2. Placer y Castidad.
3. Arte de conquistar rápidamente.
4. La Noche Sagrada.
5. Felicidad conyugal.
6. Soledades.
7. Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres.

30 cèntims

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu després a obtenir-los.

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb **SULFURETO CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

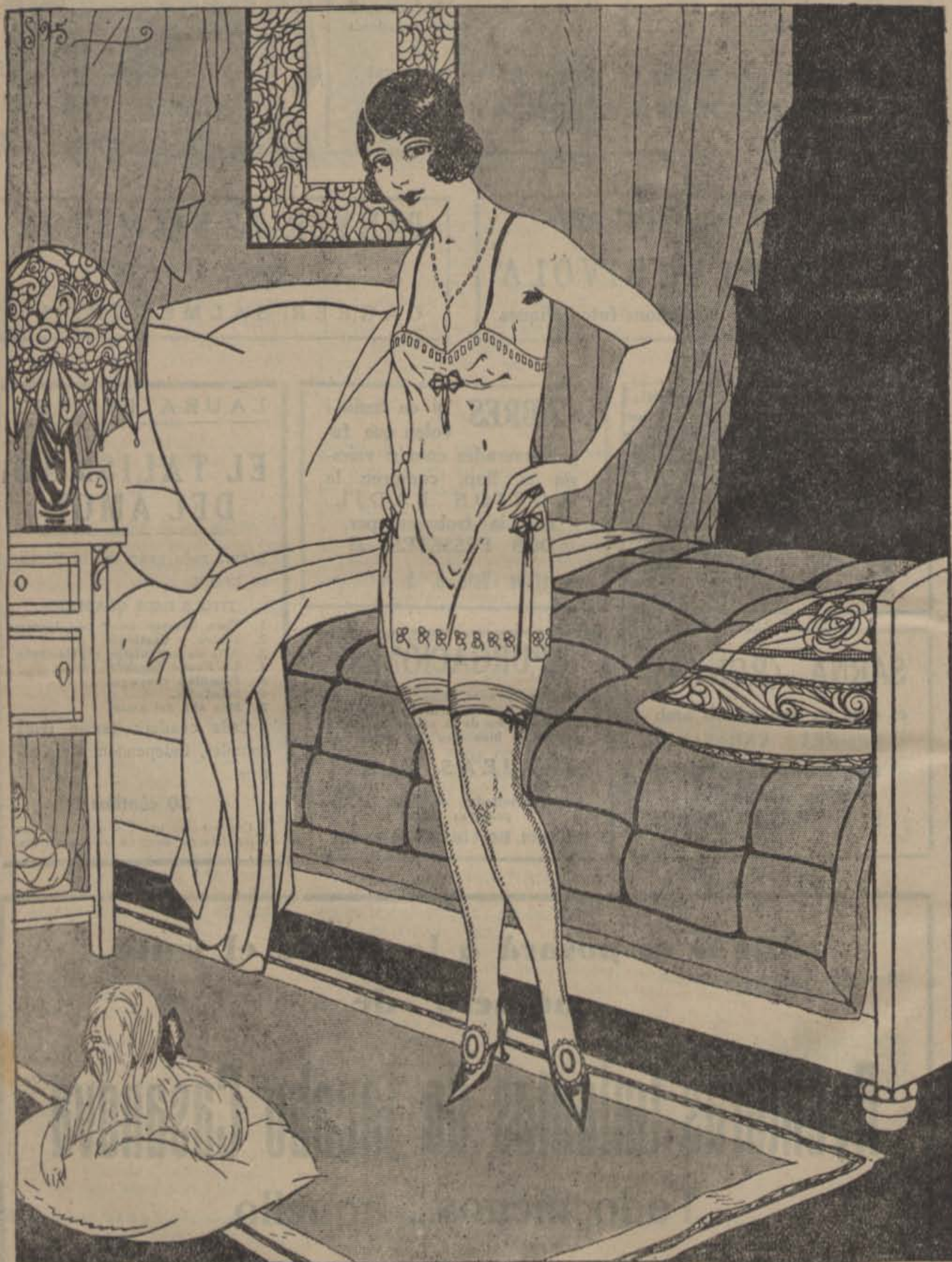
Casa Segalà, Rambla las Flores, 14-Barcelona

Dijous es posarà a la venda el vuitè número de

Aventuras Galantes de Jacobo Casanova

Todo menos... aquello

Cada quadern magníficament il·lustrat: 30 cèntims

—Estic molt amoïnada pensant què deurà empescar-se en Lluís per celebrar la nit de nuvis nostra.